

Tag Mig Igen

Carly Phillips

Kapitel 1

Sebastian Knights hoved dunkede som bare fanden, da lys strømmede ind fra vinduet, skar sig gennem et øje og ind i hans hjerne. Han stønnede, rullede rundt og begravede sit ansigt i puden. Som seksogtyveårig var han så ikke for gammel til at have sådan en omgang tømmermænd? Jo, det måtte han huske næste gang, han fik et glas tequila og bad bartenderen om at lade dem flyde frit – for at fejre, at han og hans brødre havde fået en kæmpeaftale i hus for deres firma Knight Time Technology. Ethan og Parker var gået hjem, efter de havde skålet på succesen. Efter det huskede Sebastian ikke meget.

Et glimt af rødt flimrede gennem hans bevidsthed. En kvinde med flammerødt hår var stødt til ham i baren. Han genkaldte sig den usædvanlige farve og de tydeligvis falske men meget fristende bryster, der havde bølget over udkæringen af hendes stramme kjole, såvel som han huskede sin krops reaktion på hendes attributter.

Shit.

Var han alene nu?

Han løftede hovedet og åbnede øjnene. Der var ingen at se i værelset, ingen i sengen ved siden af ham, men han genkendte ikke, hvor han var. Ud fra overfloden af hvide møbler og rummets generelle udseende at dømme var det

helt sikkert et hotelværelse. En fin suite, men ikke desto mindre et hotel. Hukommelsen begyndte at komme tilbage i små glimt.

Aftalen, de havde indgået, bestod i at levere de nyeste og mest moderne låse til en virksomhed i våbenindustrien. De havde vundet udbuddet over nogle ret store spillere på markedet, da Sebastian trådte til og lukkede aftalen. Noget, han excellerede i, og hans brødre satte deres lid til hans evner.

For at fejre det var de taget til The Bar på Baccarat Hotel. Havde skålet på deres succes. Han havde taget den første tår af Don Julio 1942, og den var gledet let ned. Og selvom han ikke kunne huske elevatorturen op til sit hotelværelse, så var han her. Hvilket betød at *han* ville være den, der kunne stikke af fra dette engangsknald, forhåbentligt uden for meget drama.

Et klik fra en dør lød. Den rødhårede kom ud fra badeværelset. Et håndklæde smøg sig om hendes krop. Hendes fyldige barm var præcis, som han huskede den, hendes hår lige så rødt – men hendes ansigt? Ikke så kønt, som han havde håbet, eller som hun sikkert havde taget sig ud for hans fordrukne selv. Han gned søvnen ud af sine øjne og skubbede sig op til en siddende position.

“Godmorgen, frække.” Hun gik hen mod ham med selvsikre skridt, men han var ikke i humør til hverken smalltalk eller sex.

I stedet for at vente på, at hun lagde sig på madrassen hos ham, smuttede han ud af sengen og stod op. Han kiggede hastigt ned for at finde sine bukser, taknemmelig for at se en iturevet kondompakke på gulvet ved siden af

sit tøj. Gudskelov havde han, på trods af sin berusede tilstand, husket at tage gummi på.

"Bliver du ikke hængende til en hurtig morgen-omgang?" spurgte hun, mens hun åbnede håndklædet og afslørede sin nøgne krop. Klar til ham.

Hans pik rørte ikke engang på sig ved synet af hendes babser, og han rystede på hovedet. "Desværre, snut," sagde han, fordi han ikke kunne huske hendes navn, mens han klædte sig på. "Jeg har et møde, jeg skal nå."

Hun surmulede. "Havde du det ikke sjovt i går aftes?" spurgte hun og lød såret, mens hun fumlede med håndklædet for at dække sig til igen i lyset af hans afvisning.

Jeg kan ikke huske det var ikke, hvad hun ønskede at høre.

Han lynede sine bukser, smuttede i sin hvide skjorte og knappede den. "Det var fedt. Men nu er det ovre," sagde han, velvidende at han var nødt til at være meget tydelig om sine intentioner, eller rettere – manglende intentioner.

Sokker og sko røg på. Han var fuldt påklædt og klar til at smutte. Han klappede på sine lommer, dobbelttjekkede at han havde sin pung og telefon og gik mod døren. Så akavet, som det her var blevet, var der ingen grund til at forlænge det eller gøre det værre.

"Røvhul," mumlede hun, og han hørte, hvad der lød som en sko, der ramte den nu lukkede dør hårdt. Jo, han var virkelig ved at blive for gammel til det her shit. Han trak sin telefon frem, kun for at opdage, at han i løbet af natten havde sat den på lydløs, og at hans brødre havde

prøvet at få fat i ham flere gange. Hans lillesøster Sierra havde også ringet. Han klemte øjnene sammen. Hvorfor fanden havde de alle sammen prøvet at få fat i ham?

Han tog elevatoren ned til første etage, gik over det hvide marmorgulv gennem lobbyen og ud i solskinnet på Manhattan, før han ringede tilbage til sin ældste bror Ethan. Da opkaldet gik direkte til telefonsvareren, ringede han dernæst til Parker.

"Hvor helvede har du været?" råbte hans mellemste bror.

"Slap af, Schweiz," sagde han og brugte familiens kælenavn for Parker. Et kælenavn, som var opstået under hans skimesterskabsdage, og som hang ved, fordi han nægtede at vælge side i familiediskussioner og altid forblev neutral. "Jeg er her nu. Hvad sker der?"

Med øjnene missende mod solen præjede Sebastian den første ledige taxa, han så. Taxachaufføren kørte med høj fart ind mod hans side af gaden og stoppede brat.

"Mandy er død, Sebastian."

Han stivnede med hånden på taxiens dørhåndtag. "Hva... Hvad?" Hånden dirrede. "Sig det igen."

"Mandy er død." Sagde han om Ethans hustru. "Jeg har været hos E hele natten. Og det har Sierra også. Så få din røv hen til ham nu, det kan kun gå for langsomt."

Chaufføren dyttede for at signalere, at Sebastian skulle sætte sig ind, ellers ville han køre videre. Han åbnede døren og gled ind på plastklædersæderne, som var holdt sammen af tape, mens hans hjerte var tungt og dunkede i brystkassen.

"Hvad skete der?" spurgte han med grødet stemme og tør mund.

Alle elskede Ethans hustru Amanda, som blev kaldt Mandy, og som havde været leder hos Knight Time Technology.

"Hvorhen, kammerat?" spurgte taxachaufføren utålmodigt.

Han gav ham adressen på lejlighedskomplekset i den mondæne del af byen, hvor alle hans søskende og han selv boede. Parker ventede på, at Sebastian talte færdigt, før han svarede ham. "En utilsigtet overdosis."

"Hvad i alverden?" Mandy tog ikke stoffer, ikke hvad han vidste af.

"Det er en lang historie." Parker lød udmattet. "Bare kom hjem, så forklarer jeg alting."

"Hvordan har Ethan det?" spurgte han, bekymret for sin ældre bror, som følte, at det var hans opgave at passe på alle andre. Efter deres mor døde, da Sebastian var femten, havde Ethan påtaget sig rollen som ansvarlig for familien. Han var som kun nittenårig trådt til, fordi deres far ærligt talt aldrig havde været en ansvarlig forælder.

"Han har det så godt, som man kan forvente," mumlede Parker. Hvilket betød: 'Ikke godt, overhovedet ikke godt'.

Han var nødt til at se sin bror, men trafikken på Manhattan bevægede sig i sneglefart, og det syntes at tage en evighed at komme frem. Han lukkede øjnene på turen derhen og fremkaldte et billede af Ethans hustru på nethinden, en lille brunette med en stor personlighed. Hun havde helt sikkert været mere afdæmpet på det

seneste grundet sin skulderoperation for to år siden, som havde tæret på hende fysisk og psykisk. Men en utilsigtet overdosis? Det var ikke til at forstå – det rene vanvid.

Taxaen stoppede endelig. Han kørte sit kort igennem maskinen, betalte, steg ud af bilen, gik forbi dørmanden ind i bygningen og kørte op med elevatoren. Endnu en tur, der virkede til at tage en evighed.

Da han nåede til Ethans dør, bankede han på en enkelt gang. Sierra lukkede ham ind og omfavnede ham. Hendes spinkle krop rystede af gråd. Der var to år mellem alle Knight-søskende, og han havde et tæt forhold til sin fireogtyve-årige lillesøster. Han gik ind i lejligheden, mens Sierra holdt fast i ham, og han fandt sine brødre i dagligstuen.

Sierra trådte til siden og satte sig snøftende i en kæmpe lænestol. Ethan rejste sig fra sin plads i sofaen. Hans mørke hår var uglet, hans øjne blodskudte. Uden at sige noget trådte Sebastian frem mod sin bror og hev ham ind i et varmt kram. "Jeg er ked af det, mand," sagde han endelig. "Hvad skete der?"

Ethan rankede sig til sin fulde højde. "Jeg kom hjem. Troede, hun tog en lur, men jeg kunne ikke vække hende, så jeg ringede til 911, men det var for sent." Hans stemme var ru, og lidelsen, der var malet i hans ansigt, var rå og ægte.

"Parker ..." Sebastian viftede med armen mod sin bror, der sad i den fjerneste ende af sofaen.

"Parker sagde, at det var en overdosis, men jeg forstår ikke. En overdosis af hvad?"

"Sid ned." sagde Ethan, og Sebastian valgte en matchende lænestol ved siden af Sierras. "Det var Oxy."

"Hvad?" Han kunne ikke tro på, hvad han fik at vide.

Ethan rystede på hovedet, tydeligvis uforstående overfor, hvad der var sket. Han åbnede munden, men lukkede den så igen med en uartikuleret lyd.

"Det startede efter skulderoperationen," sagde Parker, da Ethans stemme svigtede. "Lægerne fyldte hende med medicin for at hjælpe hende med at holde smerten ud. Vi anede ikke, at de blev ved med at udskrive det til hende, selv efter at smerterne var væk. Før vi anede noget, var hun blevet afhængig."

Sebastian blinkede overrasket. Om det var på grund af Mandys situation, som han ikke havde kendt noget til, eller om det var hans brors ordvalg, da han beskrev situationen, vidste han ikke. *Vi*. Dog vidste han, at han ikke var en del af *vi*.

"Shit. Jeg er virkelig ked af det." Han kørte en hånd gennem sit allerede uglede hår.

Langsomt begyndte brikkerne at falde på plads i Sebastians hoved. Det, der indtil videre var forblevet usagt, men som hans bror nu fortalte ham mellem linjerne, gjorde ham svimmel. "Du er ikke chokeret over det her. Det er ikke noget Ethan har fortalt dig om i går aftes, efter at Mandy døde."

Den måde som Parker nøgternt havde videregivet informationen på, som om han allerede havde fordøjet den og fundet ro med den, gjorde det tydeligt. "Du har vidst det hele tiden." Kombinationen af chok, sorg og vrede fik hans stemme til at dirre.

Parker nikkede bare.

Sebastian kastede et blik på sin søster, som sad ved siden af Parker med øjnene spærret op. "Hvad med dig? Vidste du det?" spurgte han. Knuden i hans mave blev strammere.

Hun sank hårdt. "Mandy fortalte mig for nyligt, at hun havde problemer. Jeg talte med Ethan om det," indrømmede hun.

"Så alle vidste noget om det. Undtagen mig." Sebastian rejste sig. Indeni ham sloges smerte og bedrag med vrede kombineret med sorg. Parker mødte hans blik. "Jeg var der første gang, han fandt hendes piller. Der er ikke noget i det."

Men Sebastian vidste, at der var mere i det. At han var blevet udeladt af en årsag. Han kastede et blik på Ethan.

"Vi ville ikke belemre dig med noget alvorligt lort," sagde Ethan. "Du behøvede ikke at vide det. Vi havde styr på det."

"Jeg behøvede ikke at vide det, eller du stolede ikke på, at jeg kunne holde det for mig selv?" spurgte Sebastian. Hans bror behøvede ikke at sige noget, svaret var krystalklart set med Sebastians øjne.

"Indrøm det bare. Du var bange for, at jeg ville lække info, ligesom med Williamson-aftalen."

Det havde været hans første år i virksomheden, som var blevet grundlagt af deres tipoldefar, der havde været låsesmed. Legenden lød, at han havde været så stor en ekspert i låse, at han havde befriet Billy the Kid fra fængslet. Nu til dags leverede virksomheden højteknologiske sikkerhedsløsninger både til intelligente

huse, de såkaldte *smart buildings*, og til moderne kontorparker. Knight Time Technology kæmpede om kontrakter med de mest lukrative firmaer i verden, men de ejede tilstrækkeligt med patenter til at vinde de fleste udbud og dermed holde dem usædvanligt rige.

Da budrunden på et bestemt projekt havde været på sit højeste, havde Sebastian fået en drink med en smuk blondine. Han havde på det tidspunkt ikke vidst, at hun var datter af manden, som de bød imod på kontrakten. Derimod havde han været ung, kæphøj og dum. Hun havde været storbarmet, hvilket distraherede ham, og usædvanlig kvik. Han havde pralet med, at de helt sikkert ville vinde budet, at ingen ville komme i nærheden af deres tal. Hun havde holdt sig tæt på ham, rost ham, fået ham til at føle sig vigtig, og han havde indrømmet, at de havde budt til grænsen. De kunne ikke gøre deres tilbud lavere. Og han var kommet til at nævne deres pris på en nøglekomponent. Det havde været lige den information, hun havde brug for, så hun kunne snuppe kontrakten for næsen af dem. Takket være hans fede kæft.

Ethan pustede hårdt ud. "Fint, jeg ville ikke have det ud, at Mandy havde et problem, okay? Jeg tænkte, at jo færre, der vidste det, jo bedre."

Sebastian rettede sig op og gloede på sin bror. "Du kan bare ikke slippe det? I håndterede det i familien og syntes ikke, at der var grund til at inkludere mig? Jeg kunne ikke have hjulpet? Jeg kunne ikke have været der for jer?" spurgte han med hævet stemme.

"Ikke med noget så sensitivt som det her!" skød Ethan tilbage, men så kom der et dybt suk fra hans læber. "Selv

nu kan du få det til at handle om dig selv." Tonen var bitter.

Parker rejste sig, gik over til Sebastian og placerede en hånd på hans skulder. "Det her er ikke det rette tidspunkt," sagde han til ham og stillede sig mellem sine brødre.

Sebastian kiggede over på Ethan, der sad foroverbøjet i tydelig smerte, og var enig. "Han har ret. Du lider, og du har ikke brug for at forholde dig til mit lort lige nu."

Der ville være tid til, at Sebastian kunne rase over sin familie senere, når de alle havde sørget over Mandy.

Ashley Easton sad overfor sin kæreste gennem seks måneder på The Ivy i det centrale London. En restaurant, der gennem mere end hundrede år havde været forbundet med luksus og overklassen.

Hun var overrasket over, at Jonathan havde valgt en så fin 'se-og-bliv-set-restaurant' til deres lørdagsdate. De gik normalt lidt mere afslappede steder hen.

Indretningen, som var blevet re-designet i 2015, pralede med en skinnende, centralt placeret spisebar, indfarvede harlekinmønstrede vinduer og egetræspaneler. De havde klædt sig fint på til anledningen. Hun var i en lille sort kjole og høje hæle, og han i en marineblå habit og rødt slips.

De havde mødt hinanden, da de begge arbejdede i det samme revisionsfirma, og Jonathan Davies var i hjertet en

god mand. Med sit mørkebrune hår trimmet perfekt, takket være frisøren, som han besøgte ugentligt, sine brune øjne og seriøse personlighed var han indbegrebet af, hvordan en Wall Street-fyr hjemme i Staterne ville se ud. Men takket være et jobtilbud, hun fik lige efter universitetet, boede Ashley i London. Hun var aldrig taget hjem efter at være blevet sendt på kostskole udenlands, da hun var seksten. Og New York City havde alligevel ikke været hendes hjem.

Tjeneren havde fjernet deres tallerkener og børstet krummerne af bordet. Han vendte tilbage med jordbær og flødeskum, som han satte på bordet.

"Åh! Vi har ikke bestilt ..."

"Jeg tænkte, at jeg ville overraske dig. Jeg ved, hvor meget, du elsker frisk frugt," sagde Jonathan. "Vil du have mere champagne?"

Hun smilede. "Ja tak."

Som om han havde smuglyttet, dukkede tjeneren op ved hendes albue. Han løftede flasken op af isspanden og fyldte begge deres glas.

"Tak," mumlede hun.

Jonathan lænede sig frem og hans blik mødte hendes over bordet. Han greb hendes hånd.

"Du ser så vidunderlig ud i aften."

Hun smilede over komplimenten. Det var ulig ham at vise følelser på nogen måde. Ingen offentlige kærtegn. Britisk *stiff upper lip* og alt det. "Tak. Du ser ret så flot ud selv. Jeg må indrømme, at jeg var overrasket over, at du valgte så fin en restaurant til vores middag."

”Jeg havde en grund,” sagde han, mens hans kindben pludselig fik et rødtligt skær.

Jonathan rødmede ikke normalt, men det var en indikation af, *hvor* ved siden af sig selv, han havde været i aften. Urolig gennem hele middagen. Havde tjekket sit ur. Spurgt om hun var færdig med sit måltid, kort efter at det var blevet serveret. Hun kiggede på deres sammenflettede hænder. ”Har du noget i tankerne, Jonathan?”

Han rykkede sig lidt i stolen. Rømmede sig. ”Ja. Det har jeg faktisk.”

Hun lagde hovedet på skrå, mens hun ventede på hans forklaring.

”Ashley, ville du sige, at vi kommer ret godt overens?”

Hun nikkede. ”Ja, selvfølgelig.” De nød de samme restauranter, hendes venner kunne lide ham, og de løb sjældent tør for emner at tale om. Lige med undtagelse af den her samtale, så var det et komfortabelt forhold, et trygt et, men ikke et med seksuel passion. Alligevel fungerede det for hende. Hun havde lært i en ung alder, hvad begær – og at handle på sine basale instinkter – kunne bringe med sig. Hendes forældre havde elsket hinanden, men hendes arbejderklasse-far, hvis varme, rungende latter var det eneste, hun kunne huske, var død da hun var fire. Og hendes mor havde opgivet kærligheden for at fokusere på økonomisk tryghed i stedet. Hun var gået fra den ene velhavende mand til den anden og havde endda sagt ja til at sende Ashley bort. Eller måske havde det været hendes idé fra starten. Resultatet blev, at Ashley ligesom sin mor ikke længere

troede på kærligheden, at leve lykkeligt til sine dages ende eller bare på ægteskab. Ulig sin mor, ville hun stå på egne ben. Fordi alle dem, som skulle passe på hende, havde svigtet hende. Ud fra, hvad hun havde set, hvad var så pointen i at give sit hjerte til nogen? Det var derfor, at det her forhold fungerede for hende. Hun og Jonathan var kompatible uden nogen former for eksplosiv kemi, der kunne gøre hende forvirret og få hende til at tro på ting, der ikke var mulige.

Hun tog et kig på manden på den anden side af bordet. "Tal til mig," sagde hun. "Hvad er der galt?"

Han rystede på hovedet. "Jeg håber, at alt er rigtigt." Han slap hendes hånd og sænkede sin arm. Det var helt tydeligt, at han hev noget ud af sin bukselomme, og frem kom en lille sort fløjsæske. Det vendte sig i hendes mave. "Åh Gud."

"Ashley, vil du gifte dig med mig?" han åbnede æsken, og hun stirrede på solitaire-ringen i totalt chok.

Hun havde ikke forventet et frieri. Ikke så tidligt i deres forhold, og faktisk ikke overhovedet. Hun havde aldrig givet ham nogle indikationer på, at deres forhold gik i den retning, eller at hun ønskede noget mere permanent. Hun nød Jonathan og deres tid sammen ... men ægteskab? Hun rystede på hovedet. Det var ikke noget, hun hverken behøvede, ønskede eller sågar drømte om.

"Jeg ..."

"Tænk over det," sagde han og afbrød hende. "Vi er et godt par, og jeg er faldet for dig" sagde han med varme i stemmen.

Hun bed sig indvendigt i kinden og ønskede, at han havde sagt *det*, før han havde friet. Hun ville have sænket tempoet på deres forhold med det samme.

"Åh, Jonathan. Jeg er ikke ... klar til at blive gift," sagde hun og håbede, at det var en pæn måde at afvise ham på. Det var en anden version af 'det er ikke dig, det er mig'. Men hun var ærlig. For hende betød ægteskab kærlighed, forpligtelse og den lykkelige slutning, som hun ikke troede på var mulig for hende. Lyset i hans øjne faldede, da hun afviste ham.

"Jeg beklager," sagde hun. "Jeg vidste ikke, at du følte ... jeg ville ..." Hendes stemme forsvandt, hun vidste ikke, hvad hun ellers skulle sige. Hun havde såret ham, og det var det sidste, hun ønskede at gøre.

"Jeg håber, at du vil overveje det," sagde han insisterende. "Du behøver ikke at sige noget nu." Han lukkede æsken og puttede ringen tilbage i bukselommen. "Men jeg vil gemme den her. Og håbe."

Hun rystede på hovedet. "Lad være med det." Hendes hjerte strammede, da hun talte, for han var en rar mand og ville blive en god ægtemand. Bare ikke hendes. "Jeg kan rigtigt godt lide dig, og jeg nyder dit selskab." Hun tvang sig selv til at møde hans blik på trods af, hvordan det vendte sig i hendes mave. "Men jeg elsker dig ikke. Og jeg ser ikke, at mine følelser vil udvikle sig den vej. Faktisk tror jeg ikke på forelskelse."

Hun talte blidt, mens hun slog op med ham. "Med tanke på alt det ..." Hun trak på skuldrene. "... dine følelser ... tænker jeg, at vi skal slutte det her." Hun talte så blidt, som hun kunne.

”Jeg opgiver ikke håbet,” sagde han, hvilket overraskede hende. Hun havde ikke set ham som den vedholdende type, men her var han, uvillig til at give slip. ”Folk har bygget solide ægteskaber på mindre.”

Men ingen af dem havde før vist tilstrækkeligt med følelser til, at de kunne nå til dette punkt. Hun kunne ikke forstå, at han havde sat dem i denne situation. Og selvom hun ville savne ham og den tid, de tilbragte sammen, så elskede hun ham bare ikke.

Stolede hun nok på nogen mand til at forelske sig? Det var et spørgsmål til en anden gang.

Hendes telefon ringede fra tasken, og hun sukkede. Hun havde ikke lyst til at besvare opkaldet, havde ikke lyst til at få ham til at føle sig mindre værd, end han allerede gjorde.

”Bare kig.” Han nikkede mod hendes taske, som hang på stolen. ”Det er måske vigtigt.”

Hun nikkede og antog, at han havde brug for et øjeblik efter sit fejlslagne frieri. Derfor trak hun telefonen frem fra tasken, kiggede ned og så Ethan Knights navn på skærmen.

Ethan var det nærmeste, hun kom på at have en bror. Faktisk havde han været hendes bror engang, i det korte tidsrum, hendes mor havde været gift med hans far. Det havde varet et par år, hvoraf hun kun havde boet seks måneder under samme tag som ham, hans to brødre og hans søster. Men han havde været der for hende, og det havde gjort, at deres forhold var vigtigt for hende.

Hun kiggede hurtigt på Jonathan. ”Et minut?” spurgte hun og han nikkede.

Hun tog telefonen. "Hej Ethan, er alt okay?" Han ringede normalt ikke i sin arbejdstid i USA.

"Det er Parker."

Ethans mellemste bror, som hun ikke havde haft kontakt med, siden hendes mor og hans far havde sendt hende væk på kostskole. Han havde været den mest stille af dem, travlt optaget af sit skiløb og af at træne til De Olympiske Lege.

"Er alt okay?" spurgte hun med det samme.

"Jeg gennemgår numrene i Ethans telefon, og jeg ved, at han ville ønske, at jeg skulle kontakte dig."

"Hvad er der galt?" Hun stivnede i panik. "Er Ethan okay?"

"Det er Mandy," sagde Parker. "Hun ... gik bort i går aftes."

Svimmelheden overfaldt hende. Ethans hustru. Kvinden, som han havde elsket – så meget, som hun havde tilladt det, i hvert fald

"Åh Gud."

"Ashley?" Jonathan lagde sin serviet på bordet og lænede sig frem.

Hun holdt en hånd op. "Hvad skete der?" spurgte hun Parker.

"Hun overdoserede ved en fejl."

Hun sank hårdt. "Hvordan har han det?"

"Han er rystet. Lider. Jeg ved, at han har holdt kontakten med dig gennem årene, og at I er tætte. Han ville ønske, at du skulle vide det."

"Tak for at du ringede. Hvordan ... har familien det?" Hun tvang sig selv til at spørge.

"Det har været et chok, men vi håndterer det," sagde Parker. "Jeg så, at din e-mailadresse er i E's kontakter. Jeg sender dig informationen om begravelsen."

"Tak," sagde hun igen. "Farvel."

"Farvel."

Hun afbrød opkaldet med øjne fulde af tilbageholdte tårer for Ethan. Og for Mandy, en kvinde, som hun havde holdt meget af.

Bekymret for Ethan tørrede hun de tårer væk, som begyndte at dryppe. Han var ikke vant til at være afhængig af andre mennesker. Hun tænkte, at han var vant til at være den, der tog sig af andre. Hvis hun kendte ham ret, ville han prøve at kæmpe sig igennem det. Han var broderen, som havde påtaget sig den forælderrolle, som hans rigtige far ikke kunne varetage. Nu havde han brug for, at nogen tog sig af tingene, mens chokket fortog sig, og mens virkeligheden gik op for ham.

Han havde sine søskende. Parker, som tydeligvis havde taget kommandoen – og Sebastian, som så vidt hun vidste, stadig var den samme scorekarl, han altid havde været. Han havde også sin yngre søster, Sierra. Men de ville også alle sammen være kede af det. Ashley kunne løfte byrden og være der for Ethan på samme måde, som han havde været der for hende gennem årene.

Jonathan rømmede sig, hvilket bragte hende tilbage til nuet. "Hvad sker der?" spurgte han. "Du ser oprørt ud."

Hun mødte hans blik. "Det var Parker, Ethan Knights bror."

Selvom Jonathan vidste, at hun og Ethan Knight var venner, så kendte han ikke til deres familiehistorie eller

til, hvordan hun var endt på denne side af andedammen, som han yndede at sige.

Viste det ikke også bare endnu en grund til, hvorfor hun ikke burde gifte sig med ham, tænkte hun. Han kendte ikke til de mest private dele af hendes liv – fordi hun havde valgt ikke at delagtiggøre ham i dem.

”Hans hustru er gået bort,” forklarede hun. ”Og jeg er nødt til at tage tilbage.”

”Det er jeg ked af at høre, men tilbage? Til New York?” spurgte han og lød overrasket.

Hun nikkede. ”Ethan er som en bror for mig, og han kommer til at få brug for mig nu.”

”Men hvor længe?” spurgte Jonathan. Hans ansigt var et stort spørgsmålstegn, som om han prøvede at regne ud, hvor han passede ind i hendes planer.

”Jeg ved det ikke.” Men i betragtning af, at hun netop havde afvist hans frieri, var afstand nok en god ide, tænkte hun, selvom hun aldrig ville sige det højt. Hun havde ikke brug for yderligere pres fra Jonathan, eller fra hendes venners spørgsmål om, hvordan hun dog kunne afvise ham.

Jonathan betalte regningen i akavet stilhed og kørte hende hjem. Deres afsked var endnu mere ukomfortabel. Hun mente, at de var færdige. Hun holdt af ham, og hun var trist, men deres forhold havde handlet mere om bekvemmelighed end om kærlighed. Og lige nu kunne hun kun fokusere på Ethan. Den eneste sande ven, hun nogensinde havde haft – på et tidspunkt, hvor hun ellers ville have været fuldstændigt fortabt. Det betød, at hun måtte tage tilbage til Staterne. Hun kunne ikke kalde det

hjem. Det havde Sebastian sørget for. Hvis bare det, at vende tilbage dertil, ikke betød, at hun skulle have med den eneste mand at gøre, der nogensinde havde haft hendes hjerte.

Indtil hun låste det inde for evigt.